

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: O. K., nar. X
bytem X
(dříve sídlem X, IČ: X)
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
se sídlem Opatovická 1659/4, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2020, č. j. 50/2017-190-TAXI/16,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2020, č. j. 50/2017-190-TAXI/16, se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci, k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Ing. Jana Boučka, náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to ve lhůtě jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních agend (dále jen „prvostupňový správní orgán“) rozhodnutím ze dne 9. 3. 2017, č. j. MHMP 357285/2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 3. 10. 2017 (dále jen „zákon o silniční dopravě“), kterého se dopustil tím, že dne 22. 9. 2016 v čase 10:32 – 10:50 hod. na trase z Jungmannova nám., Praha 1 – ulice Ukrajinská, nádraží ČD, Praha 10 v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) téhož zákona provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč (výrok A.) a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč (výrok B.).
2. K odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím v záhlaví změnil místo podnikání žalobce za místo jeho bydliště (I.), ve výroku A. změnil adresu pobytu žalobce a výši uložené pokuty snížil na 70 000 Kč (II.), ve výroku B. opět změnil adresu pobytu žalobce (III). a ve výroku D. změnil splatnost pokuty na 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 22. 9. 2016 byla zahájena kontrola, která spočívala v kontrolní jízdě pracovníků MHMP coby přizvaných osob, objednané přes aplikaci UBER s tím, že kontrola byla zahájena na Jungmannově náměstí, Praha 1 v 10:32. Kontrolní jízda byla uskutečněna vozidlem MAZDA 6, které bylo řízeno žalobcem. Souběžně byla u žalobce provedena kontrola příslušníky Policie ČR, na základě které byla žalobci stanovena kauce 50 000 Kč, kterou žalobce ve dvou splátkách uhradil. Dne 11. 10. 2016 vyhotovil kontrolující pracovník Ing. O. N. protokol o výše specifikované kontrole, jehož součástí jsou Záznamy z kontrolní jízdy přizvaných osob M. B. a O. T. Pověření těchto osob se nachází ve správním spise. Proti tomuto protokolu podal žalobce námítky, k čemuž mu prvoinstanční správní orgán sdělil, že jelikož podání neobsahuje v souladu s ust. § 13 odst. 2 kontrolního řádu žádnou námitku směřující vůči kontrolnímu zjištění uvedenému v protokolu o kontrole, bude vyřízeno v rámci navazujícího správního řízení. Dne 23. 6. 2016 předala Policie ČR prvoinstančnímu správnímu orgánu k dalšímu opatření správní delikt, jehož se dopustil žalobce. Dne 6. 1. 2017 oznámil prvoinstanční správní orgán zahájení správního řízení se žalobcem. Dne 10. 1. 2017 navrhl žalobce provedení výslechů svědků – přizvaných osob. Dne 18. 1. 2017 prvoinstanční správní orgán sdělil žalobci, že má možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Dne 19. 1. 2017 žalobce svého práva využil a k podkladům se vyjádřil. Bránil se, že v době jízdy prováděl sdílenou přepravu, která není zákonným způsobem omezena. Proto se uvedeného deliktu nemohl dopustit.
4. Dne 9. 3. 2017 vydal Magistrát hl. m. Prahy prvoinstanční rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že kontrolní jízda byla prvním z kontrolních úkonů a byla jí zahájena kontrola. Žalobce je sice držitelem živnostenského oprávnění k provozování silniční motorové dopravy osobní provozované vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, čili taxislužby, v době kontroly ale nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby, toto oprávnění mu bylo uděleno až dne 5. 10. 2016. Z protokolu o kontrole dále vyplynulo, že žalobce kromě nezařazení vozidla do evidence vozidel taxislužby se dopustil i dalších deliktů jednání, avšak podstatné je, že přeprava samotná byla provozována neevidovaným vozidlem. Při uložení pokuty prvoinstanční správní orgán přihlédl k tomu, že bylo zjištěno jednorázové porušení zákonných povinností, nebylo tedy možné hodnotit dobu protiprávního jednání.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Ohledně rozsahu způsobené škody uvedl, že skutková podstata správního deliktu, kterého se dopravce dopustil, vznik škody nepředpokládá, neboť se jedná o faktické porušení povinnosti uložené zákonem, jejímž důsledkem vznik škody být nemusí, proto se jedná o irelevantní kritérium. Zdůraznil, že žalobce navíc ani nezajistil, aby v době, kdy s inkriminovaným vozidlem provozuje a vykonává taxislužbu, jej vybavil všemi povinnými znaky a prvky, které vozidlo taxislužby musí mít. Základním předpokladem zákonného jednání v podnikání formou taxislužby je vybavení vozidla taxislužby úředně ověřeným taxametrem, neboť jinak nelze najisto postavit, že jízdné účtované takovýmto případně neověřeným taxametrem odpovídá skutečnosti. S vybavením vozidla taxametrem souvisí další povinnost pro řidiče taxislužby, a to aby nejen řádně obsluhoval taxametr při zpoplatněné přepravě, ale aby také zaznamenal skutečný průběh přepravy a poté vytiskl záznam o přepravě a v případě žádosti ze strany cestujících, aby vytiskl z tiskárny taxametru doklad o zaplacení jízdného. V případě neoznačení vozidla názvem dopravce nemá potenciální zákazník žádnou relevantní informaci, jaký dopravce mu taxislužbu poskytuje. Dále poukázal na to, že žalobce není držitelem průkazu řidiče taxislužby. Prvoinstanční správní orgán zdůraznil, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 20 % zákonem stanovené maximální sazby. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 As 25/2011-68, ve kterém Nejvyšší správní soud v obdobné kauze konstatoval, že v případě sankce ve výši 50 000 Kč se nejedná o částku, která by mohla zásadním způsobem ovlivnit osobní či majetkové poměry dopravce. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, čj. 6 As 64/2013-66, ve kterém NSS konstatoval, že v případě uložené sankce ve výši 70 000 Kč se nemůže jednat o likvidační pokutu a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, čj. 6 As 266/2014-41, dle kterého ani pokuta ve výši 100 000 Kč není pro dopravce v taxislužbě, který je fyzickou osobou, likvidační. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 6. 2017, č. j. 50/2017-190-TAXI/3 (dále „rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017“) tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

5. O této věci již jednou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 26. 2. 2019, č. j. 11 A 128/2017-55 (dále i jen „zrušující rozsudek“), kterým zrušil rozhodnutí žalovaného z 26. 6. 2017 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jako důvodnou námitku shledal námitku žalobce, že žalovaný rozhodl o výši sankci v rozporu se zásadou předvídatelnosti rozhodnutí. Žalovanému konkrétně vytkl, že *„pokud rozhoduje ve skutkově shodných či podobných věcech, je nutné, aby při jeho rozhodování nevznikaly nedůvodné rozdíly. Je samozřejmé, pokud správní orgán dospěje k závěru, že je v daném případě nutno uložit pokutu vyšší než je jeho běžná rozhodovací praxe, může tak učinit, ale v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, musí své odchýlení řádně odůvodnit. To se ale v projednávané věci nestalo. Magistrát žalobci uložil pokutu ve výši 100 000 Kč, když přihlédl i k přítěžujícím a polehčujícím okolnostem, které však byly v podstatě shodné jako v dalších jím projednávaných správních deliktech. Tento jeho závěr pak potvrdil i žalovaný. Soud odůvodnění výše pokuty správními orgány považuje za nedostatečné, neboť má za to, že pokud se chce správní orgán takto výrazně odchýlit a za shodný delikt uložit pokutu ve dvojnásobné výši, musí svůj závěr řádně odůvodnit, což se v projednávané věci nestalo. K uložení takto vysoké pokuty by musel mít správní orgán specifické a konkrétní důvody, které ale z obsahu spisového materiálu ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplynou.“* Další námitky vznesené žalobcem (nesprávné právní posouzení charakteru přepravy poskytované v rámci aplikace Uber, námitky týkající se použití kontrolních zjištění z kontrolního protokolu) soud zamítl.

6. V navazujícím řízení žalovaný vydal touto žalobou napadené rozhodnutí, v němž shodně jako v rozhodnutí z 26. 6. 2017 dospěl k závěru, že závěry prvoinstančního správního orgánu ve věci viny žalobce jsou důvodné a správné. Potvrdil, že provozování přepravy přes aplikaci Uber je třeba považovat za přepravu osob vozidly s obsaditelností do 9 míst ve formě taxislužby (§ 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě), při zjištění porušení povinností stanovených pro řidiče taxislužby pak lze vycházet z protokolu o kontrole sepsaného za účasti tzv. přizvaných osob. Závažnost jednání žalobce hodnotil jako vysokou. Nad rámec odůvodnění prvoinstančního správního orgánu zdůraznil, že motivací k protiprávnímu jednání v posuzovaném případě zjevně byla snaha používat aplikaci populární především mezi turisty k provozování taxislužby za nízkého rizika kontroly a velké úspory nákladů spočívající například v absenci taxametru, poplatků za jeho ověřování, nákladů na častější státní technické kontroly vozidla či placení nižšího povinného ručení, než které pojišťovny vozidlům určeným pro přepravy pro cizí potřeby účtují. Tím žalobce nedovoleně narušil podnikatelské prostředí a veřejný zájem na zajištění bezpečnosti účastníků silničního provozu a cestujících a ochraně práv cestujících. Tím, že žalobce své vozidlo neoznačil střešní svítelnou s nápisem TAXI a jménem a příjmením dopravce zásadně ztížil kontrolní činnost příslušných orgánů i orientaci potenciálních zákazníků. Žalovaný se ztotožnil s důvody, pro které prvoinstanční správní orgán uložil žalobci sankci ve výši 20% horní hranice trestní sazby, a uvedl, že sankci považuje za přiměřenou. Důvodem snížení pokuty na 70 000 Kč pak byla toliko skutečnost, že v průběhu správního řízení, dne 4. října 2017 nabyt účinnosti zákon č. 304/2017 Sb., kterým došlo ke snížení horní hranice sazby za správní delikt podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě na 350 000 Kč, přičemž 20% z 350 000 Kč činí 70 000 Kč. V souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod proto ve věci posouzení trestu použil právní úpravu, která je pro žalobce příznivější. Při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto i k tomu, že v době vydání napadeného rozhodnutí již bylo dlouhodobě známo, že poskytování přeprav prostřednictvím aplikace Uber není v souladu s právními předpisy České republiky a v případě poskytování přeprav pro cizí potřeby majících charakter taxislužby je nutno dodržovat zákon o silniční dopravě. Žalovaný přitom zdůraznil, že případ žalobce není zcela srovnatelný s běžnými případy, neboť k přepravě došlo nákladním vozidlem, které není určeno k přepravě osob, přičemž v ostatních srovnatelných případech k přepravám docházelo osobním vozidlem. Tato skutečnost vyplývá z osvědčení o registraci vozidla předloženého při kontrole, podle kterého mělo vozidlo pouze 2 místa na sezení, při přepravě v něm ale byli přítomni kromě řidiče ještě dva dospělí cestující. Nákladní vozidlo pak ani nesplňuje základní předpoklad pro zápis do evidence vozidel taxislužby stanovený § 21a odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, neboť podle této podmínky se musí jednat o vozidlo kategorie L nebo M1 (zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích). Zvýšení uložené pokuty nad rámec obvyklé rozhodovací praxe žalovaného v příslušném časovém období tak odpovídá těmto jedinečným skutkovým okolnostem případu. Ohledně posuzování dopadu uložené sankce do osobní a majetkové sféry žalobce žalovaný připustil, že uložená pokuta bude pro žalobce citelná, nikoli však likvidační. S poukazem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v č. j.: 1 As 9/2008 - 133 ze dne 20. 4. 2010 žalovaný uvedl, že žalobce nedoložil své osobní a majetkové poměry, proto výši pokuty stanovil na základě své úvahy. Shodně jako prvoinstanční správní orgán pak poukázal na rozsudky NSS č. j. 6 As 64/2013-66 a č. j. 6 As 266/2014-41, přičemž žalobce je také fyzickou osobou podnikající. Žalobce byl schopen zaplatit uloženou kauci ve výši 50 000 Kč, v odvolání pak ani neuvedl a nedoložil, jaký vliv mělo zaplacení kaucí na jeho majetkové poměry. Žalobce v době

spáchání přestupku disponoval též oprávněním provozovat silniční motorovou dopravu - nákladní provozovaná vozidla nebo jízdními soupravami o největší povolené hmotnosti nepřesahující 3,5 tuny, jsou-li určeny k přepravě zvířat nebo věcí, a podnikat v oborech činnosti např. pronájem a půjčování věcí movitých, reklamní činnost, marketing, provozování cestovní agentury a průvodcovská činnost v oblasti cestovního ruchu. Z uvedeného vyplývá, že finanční prostředky pro zabezpečení potřeb svých, popř. i rodiny, mohl získat kombinací činností, k nimž byl podle živnostenského rejstříku oprávněn. Výše pokuty uložená žalovaným nepřesahovala ani dvojnásobek průměrné hrubé mzdy v České republice ve 4. čtvrtletí roku 2016 (podle Českého statistického úřadu činila 29 491 Kč), a byla tedy i ve výši nižší než pracovněprávní předpisy stanoví pro náhradu škody způsobené nedbalostí. Žalovaný má za to, že uložená sankce splňuje zákonodárcem sledovaný výchovný účel, tedy viníka přimět k řádnému plnění svých povinností. Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení došlo k nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), který stanovuje jiná pravidla pro určení zániku trestnosti, zabýval se žalovaný podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práva a svobod též dopadem této skutečnosti na případ žalobce a dospěl k závěru, že v daném případě trestnost činu, ani delikt ní odpovědnost žalobce, nezanikla.

II. Obsah žaloby

7. V **prvním žalobním bodu** žalobce namítá, že rozhodnutí je založeno na nezákonně provedeném důkazu, kontrola byla zahájena a provedena nezákonně, pravomoc k provádění kontrol má pouze kontrolní orgán, nikoli přizvaná osoba, která by se měla účastnit kontroly pouze spolu s kontrolním orgánem. V daném případě však byla kontrola zahájena nástupem „cestujících“ - přizvaných osob, které nejsou zákonem zmocněny k provádění kontrolních úkonů. Rovněž nebyla prokázána nutnost účasti přizvaných osob, tedy zda účast přizvaných osob na konkrétní kontrole byla potřebná k dosažení účelu kontroly.
8. V **druhém žalobním bodu** žalobce namítá, že kontrolní protokol není nadán presumpcí pravdivosti a správnosti, je pouhým podkladem pro správní orgán, zda má zahájit správní řízení o přestupku či nikoliv. Kontrolní protokol nelze podle žalobkyně považovat za pravdivý bez toho, aby správní orgán provedl ve správním řízení řádné dokazování a správní orgány rezignovaly na výslech kontrolující, resp. přizvané, osoby.
9. Ve **třetím žalobním bodu** žalobce namítá nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí, spočívající v tom, že žalovaný nahradil místo podnikání a identifikační číslo žalobce jako fyzické osoby podnikající za datum narození a bydliště. Žalobce má za to, že ze změněného výroku vyplývá, že je uznána vinným z přestupku **fyzická osoba, přičemž daný přestupek může spáchat pouze fyzická osoba podnikající**. Žalovaný musí **provést řádné označení pachatele přestupku** tak, že uvede ve výroku i jeho bývalé sídlo a identifikační číslo (před zánikem živnostenského oprávnění), společně s dovětkem o ukončení živnostenského oprávnění a přidá pak adresu pobytu tak, aby byl řádně pachatel přestupku identifikován.
10. V okruhu **čtvrtého žalobního bodu** žalobce namítá nezákonné uložení sankce, když i po snížení na 70 000 Kč nenaplnuje principy legality, legitimacy a proporcionality/přiměřenosti.
11. Žalobce namítá, že **v době vytýkaného jednání žalobci** nebylo známo, že přepravu objednanou prostřednictvím aplikace UBER je nutno podřadit pod taxislužbu. Ke spáchání skutku došlo **dne 22. 9. 2016, dne 26. 10. 2016 pak byl vydán rozsudek Městského soudu v**

Praze č. j. 1 A 96/2015-38, který přepravu prostřednictvím aplikace Uber definoval jako sdílenou přepravu. Žalovaný nemůže tvrdit, že bylo v té době postaveno na jisto, že se jedná o taxislužbu. Proto je tezi žalovaného o možném navyšování výše pokut nutné odmítnout.

12. Žalobce dále namítá, že žalovaný neuvádí příkladem skutkově obdobné (jiné) případy, z nichž by bylo možno usuzovat, že rozsah sankce je v souladu s dřívější rozhodovací praxí, a nejedná se o libovůli správního orgánu. Žalovaný v obdobných případech, jakým je i případ žalobce, **rozhodoval tak, že ukládal v takových případech pokuty ve výši 50.000 Kč (přitom odkazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2017, č. j. 31/2017-190-TAXI/3 a na rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2017, č. j. 41/2017-190-TAXI/3). Žalovaný se odchýlil od své rozhodovací správní praxe, aniž by řádně a logicky vysvětlil takový odklon, porušil tedy § 2 odst. 4 správního řádu.**
13. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí přistoupil k částečnému snížení pokuty, ale takové **snížení zdůvodnil pouze obecně tím, že lépe odpovídá významu a závažnosti protiprávního jednání žalobce a že takto musel postupovat z důvodu změny provedené zákonem č. 304/2017 Sb.** Z uvedeného nevyplývá, proč se v této konkrétní situaci odchýlil od své rozhodovací praxe.
14. Žalobce **namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný při posouzení věci, konkrétně při posouzení druhu a výměry trestu, nesprávně aplikuje § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, i když má s ohledem na § 112 odst. 5 zákona o odpovědnosti za přestupky aplikovat pravidla pro určení druhu a výměry trestu uvedená v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky.**
15. Žalobce zásadně nesouhlasí s posouzením přitěžujících a polehčujících okolností žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí. Podle žalobce není možné považovat za přitěžující okolnost nesplnění povinností, které jsou postižitelné pouze při provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Jako přitěžující okolnost nelze považovat skutečnosti, které jsou postižitelné jinými skutkovými podstatami a jelikož tak oba správní orgány učinily, zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností a vnitřní zmatečností. Žalobce je totiž postihován i za porušení dalších zákonných ustanovení ve formě přitěžujících okolností, přičemž pro ně nebylo zahajováno správní řízení. Byť je žalobce sankcionován za to, že jeho vozidlo nebylo řádně vedeno v evidenci vozidel taxislužby, ve skutečnosti je správními orgány postihován i za jiné jednání, jehož prokazováním se ve správním řízení tyto orgány nijak nezabývaly, a to, že jeho vozidlo nebylo řádně označeno (absence střešní svítilny s nápisem TAXI) a vybaveno taxametrem a dále, že bylo ohroženo vedení řádného účetnictví. Žalovaný dále vůbec **neposoudil jako polehčující okolnost skutečnost, že žalobce dodatečně získal oprávnění řidiče taxislužby, přičemž žalovaný ve své správní praxi takové okolnosti považuje za obecně polehčující.**
16. Žalobce namítá, že uložená sankce je nepřiměřená a likvidační. Žalovaný nezkoumal, zda uložená pokuta by mohla být likvidační (přitom odkázal na rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 188/2012-25); nepřihlížel totiž při stanovení výše pokuty k majetkovým ani osobním poměrům žalobce a posuzoval výši pokuty jen a pouze korektivem tzv. likvidační pokuty. V rámci posouzení přiměřenosti trestu je přitom třeba zohlednit i **hledisko poměrů pachatele, který je fyzickou osobou, tak jak je uvedeno v § 37 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky. Tento korektiv má být uplatňován o to víc, když u žalobce došlo ke dni 28. 11. 2017 k ukončení živnostenského podnikání. Poměry pachatele jsou skutečnosti, které jsou na straně pachatele dány v době rozhodování soudu o trestu, nikoliv v době spáchání**

činu. Žalovaný neprovedl přezkoumatelný odhad osobních i majetkových poměrů žalobce, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

17. Žalobce také poukazuje na zásadu jednotnosti právního řádu, kdy správní orgány pochybily, když nepromítly délku správního řízení (více než 3 roky a 4 měsíce) do výše ukládané pokuty. Rozhodnutí **správního orgánu prvního stupně** bylo vydáno dne 9. 3. 2017. Rozhodnutí **žalovaného** bylo vydáno dne 30. 1. 2020. V této souvislosti žalobce odkazuje *a simile* např. na rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 3300/2013 či 30 Cdo 2742/2009.
18. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, popř. změnil výši ukládané sankce.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že Nejvyšší správní soud již konstantně judikuje, že přizvané osoby mohou provádět samostatně úkony v rámci kontroly včetně zahájení kontroly kontrolním nákupem předcházejícím oznámení o zahájení kontroly (srov. rozsudky NSS č. j. 8 As 35/2018 - 52 ze dne 22. 5. 2018, č. j. 2 As 128/2018 - 36 ze dne 21. 8. 2018 nebo č. j. 2 As 245/2018 - 36 ze dne 31. 10. 2018).
20. Žalovaný přiznává, že výklad otázky, zda protokol o kontrole je veřejnou listinou či nikoli je nejednotný. Proto byl protokol o kontrole pouze jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, dalšími podklady byly např. fotodokumentace dokladů předložených řidičem a dokumentů souvisejících s přepravou, popř. zdokumentování zobrazení v aplikaci Uber, faktury č. TGSNYKDS-03-2016-0004455 vystavené Uber B. V. Proti kontrolním zjištěním byly podány námitky, které nemíří proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole, ale proti provedení kontroly především v části kontrolní jízdy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 10 As 5/2014-48, ze dne 29. 5. 2014 nemají správní orgány povinnost provést výslech v situaci, kdy jsou zjištěny veškeré podklady prokazující stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Prvoinstanční správní orgán shromáždil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, které jsou vyjmenované v prvoinstančním rozhodnutí, a žalovaný se s nimi ztotožňuje. V záznamu z kontrolní jízdy je uvedeno, že obě přizvané osoby seděly vzadu, a ze spisu je zřejmé, že za sedačkami řidiče a spolujezdce byly umístěny sedačky. Výslech těchto osob tak nebyl nutný.
21. Výrok napadeného rozhodnutí není nesrozumitelný, i podle § 23 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupky fyzické osoby podnikající, nezaniká, i když přestala být podnikatelem.
22. K námitkám týkajícím se výše sankce žalovaný uvedl, že žalobce si byl v souvislosti s přepravou vědom podnikatelské činnosti, když si na ni zařídil dne 5. 4. 2016 živnostenské oprávnění. Žalobci respektive právnímu zástupci žalobce jsou výše pokut za jednotlivá porušení zákona o silniční dopravě a skutkové okolnosti jednotlivých projednávaných případů provozování taxislužby za využití aplikace Uber známy, neboť zastupuje většinu dopravců využívajících aplikaci Uber, jinými případy běžně argumentuje, jak je tomu ostatně i v tomto případě. Za porušení zákona o silniční dopravě při přepravách uskutečněných prostřednictvím aplikace Uber v období září - prosinec roku 2016 byly v případech dopravců ukládány pokuty podle skutkových okolností a s přihlédnutím k přitěžujícím nebo polehčujícím okolnostem pokuty obvykle v rozmezí 50 000 - 70 000 Kč, a to právě s přihlédnutím k individuálním okolnostem daného případu. V napadeném

rozhodnutí žalovaný zdůvodnil, že výše pokuty v tomto případě zohledňuje skutečnost, že předmětné vozidlo je nákladním vozem a má pouze 2 místo k sezení, tím se odlišuje od jiných srovnatelných případů, kde však byla doprava uskutečněna osobním vozidlem. K dalším námitkám žalovaný shrnuje, že při stanovení výše pokuty správně přihlédl k § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, přičemž v podrobnostech odkazuje na str. 10 až 12 napadaného rozhodnutí. Žalovaný souhlasí, že výčet § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky je demonstrativní, má však za to, že úmyslem zákonodárce bylo zkoumat osobní a majetkové poměry toliko u osob fyzických (nikoli u osob fyzických podnikajících), majetkové poměry fyzické osoby podnikající by měly být posuzovány pouze ve výjimečných případech jako je například uplatnění zákazu likvidační pokuty. K poukazu na ukončení podnikatelské činnosti žalobce žalovaný uvedl, že žalobce je jako fyzická osoba jediným společníkem a členem statutárního orgánu v právnických osobách CHAYIM NIFELAIM s.r.o., IČO: 08836302, a HAIM PROF s.r.o., IČO: 05884730. Obě tyto právnické osoby mají uděleny koncese na silniční motorovou dopravu - nákladní provozovaná vozidly nebo jízdními soupravami o největší povolené hmotnosti nepřesahující 3,5 tuny, jsou-li určeny k přepravě zvířat nebo věcí, osobní provozovaná vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče. Tedy stejný předmět činnosti jako měl žalobce dříve.

23. Žalovaný k výtce nepřiměřené délky řízení konstatoval, že správní orgány jsou při vydávání rozhodnutí vázány pořádkovými lhůtami, tedy lhůtami, jejichž porušení nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (srov. např. rozsudek městského soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 9 Af 58/2012 – 34 ze dne 29. února 2016). Správní orgány jsou však vázány délkou promlčecí doby spáchaných přestupků. Nepřiměřenou délku řízení považuje žalovaný za dobu mnohem delší, než jsou limity stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky. **Žalovaný** neshledává, že by s ohledem na délku řízení nebyla respektována a chráněna osobní svoboda žalobce či došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu porušení povinnosti vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, tedy že nastaly okolnosti podmiňující využití úvah o aplikaci zásad pro ukládání trestů s ohledem na délku trestního řízení.
24. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Ústní jednání

25. Při ústním jednání před soudem konaném dne 14. 6. 2023 právní zástupce žalobce shrnul skutkový stav věci a setrval na návrhu na zrušení rozhodnutí žalovaného. Zdůraznil, že jedním z předpokladů zákonnosti rozhodnutí je správné uchopení přitěžujících a polehčujících okolností. Zopakoval, že za přitěžující okolnost nelze považovat skutečnost, že vozidlo není vybaveno taxametrem či označeno jménem a osobou přepravce. Vyzdvihl, že žalovaný se nesprávně nezabýval hodnocením skutečnosti, že žalobce si v krátkém časovém intervalu po provedené kontrole zajistil průkaz oprávnění řidiče taxislužby, jako polehčující okolnosti, ačkoli v jiných případech tak správní orgány standardně činí (srov. rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2019, č. j. 60/2018-190/TAXI/3). Nezákonost napadeného rozhodnutí ovšem spočívá i v tom, že při jeho vydání nebyla dodržena zásada předvídatelnosti rozhodnutí (v obdobných případech správní orgány rozhodují obdobně), neboť v právě posuzované věci nebylo zdůvodněno odchýlení se od standardní správní praxe. Ačkoli právě tato okolnost byla žalovanému vytčena zdejším soudem ve zrušujícím rozsudku, žalovaný odchýlení se od správní praxe nezdůvodnil, za odůvodnění přitom nelze

považovat pouhý matematický přepočet, byť tento vedl k celkovému snížení výše uložené sankce. Žalobce připomněl, že správní orgány také měly ve výši uložené sankce zohlednit celkovou délku správního řízení. Žalovaný nijak nehodnotil dopad uložené sankce na majetkové poměry žalobce, ačkoli věděl, že v mezidobí žalobce přerušil svoje podnikání. Konečně se žalobce zamyslel nad významem slovního spojení „*skutečnost hodná zvláštního zřetele*“, který žalovaný v napadeném rozhodnutí používá, přičemž dospěl k závěru, že v tomto rozhodnutí chybí zdůvodnění jeho významu.

26. Žalovaný ve svém přednesu odkázal na obsah písemného vyjádření a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na přednes žalobce poukázal na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil odchýlení se od standardní správní praxe ve výši uložené pokuty tím, že v posuzované věci byla taxislužba provozována vozidlem certifikovaným jako nákladní vůz s kapacitou osobní přepravy v počtu dvou osob, přičemž při kontrole byly ve voze fyzicky přítomny tři osoby. Žalovaný nepopírá, že vozidlo bylo vybaveno více než dvěma sedadly a přítomnost tří osob tedy byla fyzicky možná a zřejmě ani neměla vliv na bezpečnost provozu. Nicméně, tato skutečnost by mohla mít vliv na uplatnění případných právních nároků např. ze zákonného pojištění v případě, kdyby došlo k dopravní nehodě. Současně tato skutečnost měla vliv i na to, že žalobce nemohl splnit podmínky pro evidenci vozidla coby vozidla taxislužby. Žalovaný souhlasil, že při novém projednání věci sankci snížil pouze v absolutní hodnotě, matematický vzorec výpočtu výše sankce zůstal stejný. Skutečnost, že řidič si v blízkém časovém intervalu po předmětné kontrole zajistil oprávnění řidiče taxislužby, byla v napadeném rozhodnutí zmíněna, žalovaný nicméně připustil, že nebyla posuzována coby okolnost ovlivňující výši pokuty. Žalovaný nesouhlasí, že byl povinen ve výši uloženého trestu zohlednit i délku správního řízení, byť připouští, že trvalo poměrně dlouho. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že náhradu škody z nepřiměřené délky řízení může žalobce uplatnit jako nárok podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci.
27. Soud na ústním jednání přečetl rozhodnutí navržené k důkazu žalobcem v žalobě, jimiž prokazoval své tvrzení o porušení zásady legitimního očekávání, a to rozhodnutí ze dne 11. 4. 2017, č. j. 31/2017-190-TAXI/3, 17. 5. 2017, č. j. 41/2017-190-TAXI/3 a ze dne 5. 6. 2019, č. j. 60/2018-190/TAXI/3. Soud z rozhodnutí zjistil, že jimi byla žalovaným potvrzena prvostupňová správní rozhodnutí, kterými byla v prvním případě uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za totožný přestupek spáchaný dne 16. 2. 2016, v druhém případě pokuta ve výši 50 000 Kč za totožný přestupek spáchaný v kombinaci s přestupkem podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě dne 23. 9. 2016 a ve třetím případě pokuta ve výši 100 000 Kč za totožný přestupek spáchaný v kombinaci s přestupkem podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě dne 18. 4. 2018. Rozhodnutím ze dne 5. 6. 2019, č. j. 60/2018-190/TAXI/3, žalobce dále prokazoval své tvrzení, že pozitivní přístup řidiče k získání oprávnění řidiče taxislužby je standardně zohledňován jako polehčující okolnost.
28. Soud neprovedl důkazy rozhodnutími žalovaného za stejné období, neboť žalobce ani na výzvu soudu při ústním jednání nespecifikoval, jaké konkrétní rozhodnutí chce k důkazu provést. Jedná se tak o nekonkrétní důkazní návrh. Tvrzení žalobce, že nedisponuje databází správních rozhodnutí, a proto nemůže konkrétní rozhodnutí označit, je z pohledu neurčitosti důkazního prostředku irrelevantní, když existence ustálené správní praxe je skutkovou otázkou, kterou je potřeba před správními soudy dokazovat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS) a žalobce tedy stíhá povinnost navrhovaný důkaz jednoznačně

označit. Nadto je soudu z úřední činnosti známo, že zástupce žalobce zastupuje v případech týkajících se aplikace Uber velké množství jiných subjektů, a to již ve fázi správního řízení, proto není pravda, že by nebyl schopen označit konkrétní správní rozhodnutí, jež požaduje k důkazu provést. Výpis z rejstříku živnostenských oprávnění přístupný na www.rzp.cz soud neprovedl, neboť jím prokazovaná skutečnost není mezi stranami sporná a provedení tohoto důkazu by tedy bylo nadbytečné.

V. Posouzení žaloby

29. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Městský soud na úvod poznamenává, že otázkami vznesenými v nyní podané žalobě se zabýval již opakovaně v mnoha svých rozsudcích (namátkou např. rozsudky ze dne 24. 5. 2023, č. j. 5 A 71/2019 - 64, ze dne 19. 4. 2023, č. j. 5 A 5/2020 - 40, ze dne 13. 7. 2020, č. j. 5 A 90/2017-39, ze dne 17. 6. 2020, č. j. 6 A 141/2017-59 či ze dne 27. 5. 2020, č. j. 10 A 123/2018-44). Soud po posouzení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že není důvod se od svých předchozích rozhodnutí odklánět, a z tohoto důvodu částečně, s přihlédnutím ke specifickým nyní projednávané věci, přejal závěry ze svých předcházejících rozhodnutí, na které bude pro úplnost odkazovat.
31. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud proto ověřil jejich tvrzení o něm ze spisového materiálu a přistoupil k vypořádání žalobních bodů.
32. Před samotným vypořádáním žalobních námitek soud připomíná, že žalobce byl napadeným rozhodnutím potrestán za porušení povinnosti uvedené v § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, která konkrétně stanoví, že dopravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.
33. Podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě dopravce se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby ani vozidlem cestujícího.
34. Podle § 21a odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě dopravní úřad zapíše vozidlo do evidence vozidel taxislužby na základě žádosti dopravce, pokud a) jde o vozidlo kategorie L nebo M1. Zařazení vozidel do jednotlivých kategorií upravuje zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.
35. Podle § 35 odst. 6 zákona o silniční dopravě ve znění do 3. 10. 2017 bylo možné za uvedený přestupek uložit pokutu do 500 000 Kč, po novele provedené zákonem č. 304/2017 Sb., s účinností od 4. října 2017 částku 350 000 Kč.

V.A námitky směřující do nezákonně provedeného dokazování

36. V **prvním a druhém žalobním bodu** žalobce namítal, že rozhodnutí je založeno na nezákonně provedeném důkazu, kontrola byla zahájena a provedena nezákonně, pravomoc k provádění kontrol má pouze kontrolní orgán, nikoli přizvaná osoba, která by se měla účastnit kontroly pouze spolu s kontrolním orgánem. Kontrolní protokol není nadán presumpcí pravdivosti a správnosti, je pouhým podkladem pro správní orgán, zda má zahájit správní řízení o přestupku či nikoliv. Kontrolní protokol nelze podle žalobkyně považovat

za pravdivý bez toho, aby správní orgán provedl ve správním řízení řádné dokazování a správní orgány rezignovaly na výsledch kontrolující, resp. přizvané, osoby.

37. Soud předně připomíná, že protokol o kontrole je v souladu s § 12 kontrolního řádu, povinně pořizovaným výstupem celé kontroly, který shrnuje skutečnosti vztahující se k vykonané kontrole a jehož jádrem je kontrolní zjištění, tedy zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí. Protokol o kontrole, resp. výsledky kontroly zachycené v protokolu o kontrole včetně podkladů, ze kterých kontrolní zjištění vycházejí, bývají podkladem v navazujícím správním řízení. Nepanují-li pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, není třeba jej ověřovat dalšími důkazními prostředky. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 30. 5. 2008 č. j. 4 As 21/2007-80, ze dne 13. 2. 2014 č. j. 6 Ads 46/2013-35, ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, nebo ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 As 29/2019-32) vyplývá, že kontrolní protokol je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, byť to současně neznámá, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy vůbec zpochybněn.
38. V posuzovaném případě soud považuje za rozhodné, že v právě projednávané věci jednotlivé kontrolní protokoly a jejich přílohy jsou co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelné, jednoznačné a nevyvolávají žádné pochybnosti o skutečném průběhu kontrolních jízd. Žaloba je nadto koncipována tak, že nebrojí proti jednotlivým konkrétním skutkovým zjištěním, žalobce se omezuje toliko na námitky procesního charakteru. Závěry v kontrolních protokolech žalobce nijak konkrétně nezpochybnil ve smyslu, že by z podkladů plynoucí skutkové poznatky neodpovídaly skutečnosti. Nadto jsou ve spisu založeny i další listinné podklady k nim, jako jsou faktury za provedené přepravy, záznamy z kontrolních jízd, či CD záznamy. Za takto zjištěného stavu věci dopravní úřad dostatečně zjistil skutkový stav a své závěry opřel o dostatek listinných důkazů, proto nepochybil, pokud dokazování dále nedoplňoval.
39. Ohledně způsobu dokazování před správním orgánem žalobce namítá, že kontrolu nelze zahájit a provádět pouze tzv. přizvanými osobami bez kontrolního orgánu. Tato námitka byla již opakovaně řešena před správními soudy a pátý senát neshledal důvod se od ustálené rozhodovací praxe v daném případě odchýlit. Při provádění kontroly, zejména pak kontrolních nákupů jako prvního úkonu kontroly před předložením pověření ke kontrole, je zcela zásadní, aby kontrolovaná osoba a priori nevěděla, že je kontrolována. Ať už předložením pověření ke kontrole na začátku kontroly, či provádění kontroly kontrolujícími, kteří mohou být kontrolované osobě známy, by došlo ke znehodnocení výsledku kontroly, neboť zjištění objektivního skutkového stavu je možné pouze za situace, kdy kontrolovaná osoba předem neví, že je kontrolována. To je právě jedna z podmínek pro účast přizvaných osob ke kontrole – aby jejich přítomnost byla nezbytná k dosažení účelu kontroly, a tím zachování anonymity osoby provádějící kontrolní úkon (nákup) bezesporu je, a to i v posuzovaném případě. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 8. 2018 č. j. 2 As 128/2018-36 dovodil, že „[r]ozhodnutí, zda a jaké osoby, k jakým úkonům v rámci kontrolní činnosti budou ke kontrole přizvány, závisí na povaze kontroly a jí sledovaném účelu a podmínkách jejího provádění. Nepominutelným požadavkem je, aby účast přizvané osoby byla potřebná k dosažení účelu kontroly, např. zajištěním anonymity. V posuzované kauze šlo hlavně o to, aby prvotní úkony kontroly nebyly prozrazeny, jinak by kontrola postrádala smysl (bylo by ohroženo zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu). Přepravce by neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda. Proto zde byla legitimní potřeba, aby tyto úkony prováděly

osoby, které kontrolovaný nemohl znát, tzn. přizvané osoby (§ 6 kontrolního řádu), nikoliv jemu potenciálně známé osoby kontrolující (§ 4 téhož zákona).“ Obdobně se třetí senát městského soudu s touto námitkou vypořádal v rozsudku ze dne 4. 4. 2018 č. j. 3 A 175/2017-22 (v tamní věci zastupoval tentýž zástupce): „[s]oud se tedy v daném případě zabýval otázkou, zda existovala objektivní potřeba účasti přizvaných osob na kontrolní činnosti a to vzhledem k účelu a povaze prováděné kontroly. Specifikum prováděné kontroly spočívá v tom, že bylo třeba kontrolu provést tak, aby v zájmu naplnění účelu kontroly byla zachována určitá míra anonymity, resp. aby průběh kontrolní činnosti nebyl ovlivněn právě aspektem prováděné kontroly neboli aby průběh kontrolní činnosti v maximální možné míře odrážel standardní chování kontrolované osoby. Po posouzení dané věci soud dospěl k závěru, že přizvané osoby v daném případě disponovaly právě takovou vlastností, kterou běžný kontrolní pracovník při své opakující se, místně a věcně vymezené kontrolní činnosti postrádá, a tou je anonymita. Bez ní by bylo jen velmi obtížné (ba téměř vyloučené) zjistit skutečný faktický stav a jednání kontrolované osoby, neboť přizvané osoby nejsou tak známé jako kontrolní pracovník a neprozrazení probíhající kontroly je důležité pro zjištění skutečného stavu. Přizvání daných osob tedy bylo dle soudu objektivně účelné a potřebné k naplnění účelu kontroly.“

40. Pro uvedený závěr svědčí i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, která činnost přizvaných osob, jež prováděly kontrolní jízdy, bez výhrady akceptovala (viz např. rozsudky ze dne 2. 11. 2005 č. j. 2 Afs 104/2005-81, ze dne 28. 2. 2008 č. j. 9 As 31/2007-87, ze dne 13. 9. 2016 č. j. 6 As 159/2016-40, ze dne 26. 10. 2016 č. j. 1 As 254/2016-39, ze dne 14. 6. 2017 č. j. 5 As 305/2016-22).
41. S ohledem na tato citovaná zákonná ustanovení je nepochybné, že se správní orgány v řešeném případě nedopustily procesního pochybení při zjišťování skutkového stavu. Své rozhodnutí navíc neopřely výhradně o zjištění zachycené v kontrolním protokolu, ale přihlédly rovněž k dalším podkladům shromážděným v rámci kontroly, konkrétně k faktuře vystavené za příslušnou přepravu, k výstupům z veřejných rejstříků týkajících se žalobce a k fotodokumentaci prořízené při kontrole. Vzhledem k tomu, že na základě výše uvedených podkladů byl zjištěn stav věci, o němž nepanovaly důvodné pochybnosti, nebylo nezbytné provádět další dokazování. Žalobce neuvádí, jak by výsledk kontrolního pracovníka nebo přizvané osoby mohl být podstatný pro rozhodnutí ve věci. Soud sám důvod pro výsledk těchto osob nespaturuje.

V.B Námitky týkající se formulace výroku

42. Ve **třetím žalobním bodu** žalobce namítá nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí, spočívající v tom, že žalovaný nahradil místo podnikání a identifikační číslo žalobce jako fyzické osoby podnikající za datum narození a bydliště. Žalobce žalovanému konkrétně vytýká, že neprovedl **řádné označení pachatele přestupku, když ve výroku neuvedl** i jeho bývalé sídlo a identifikační číslo (před zánikem živnostenského oprávnění), společně s dovětkem o ukončení živnostenského oprávnění.
43. Výrok je nesrozumitelný tehdy, je-li vnitřně rozporný výrok sám nebo plyne-li tato vnitřní rozpornost z obsahu odůvodnění, které neodpovídá výroku. (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 616).
44. Ve věci není sporné, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje údaje o bývalém sídle a identifikačním čísle žalobce, který v průběhu řízení, po spáchání vytýkaných přestupků ukončil živnostenské podnikání, podstata sporu spočívá v tom, zda nedostatek tohoto údaje může způsobit nesrozumitelnost výroku.

45. Soud připomíná, že tzv. obsahové náležitosti výrokové části upravuje § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“)..
46. Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
47. Podle § 18 odst. 2 posl. věta správního řádu se údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Jiným údajem pak může být v případě osoby fyzické podnikající identifikační číslo a místo podnikání.
48. Soud konstatuje, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí žalobce identifikoval jménem, příjmením, datem narození a místem trvalého pobytu, nadto v záhlaví rozhodnutí u identifikace žalobce uvedl v závorce i předchozí údaj o místě podnikání a identifikačním čísle žalobce jako fyzické osoby podnikající. Z podaných údajů je identifikace žalobce jako fyzické osoby zcela zřejmá. Ukončením podnikání fyzická nezaniká, pouze ztrácí identifikační údaje dané jí předpisy upravujícími živnostenské podnikání (místo podnikání, případně identifikační číslo). Podnikající fyzická osoba totiž není další kategorií osoby vedle osoby fyzické a právnické, ale fyzickou osobou, k níž přináleží další právem definovaná vlastnost, a to podnikání. Jelikož žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí již nepodnikal, žalovaný postupoval zcela správně, pokud jej označil údaji jeho místa trvalého pobytu a data narození.
49. Tvrzení žalobce, že žalovaný uznal vinnou z přestupku fyzickou osobu, ačkoli takového přestupku se může dopustit pouze fyzická osoba podnikající, je tak liché. Ukončení podnikání formálně či fakticky nemá za následek zánik odpovědnosti podnikající fyzické osoby za přestupek.
50. Tato námitka je tedy nedůvodná.

V.C Námitky týkající se sankce

51. K námitce žalobce, že mu správní orgány uložily pokutu v nepřiměřené výši, soud předně uvádí, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
52. V zrušujícím rozsudku městský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci správní orgány uložily pokutu ve vyšší výši, než byla běžná rozhodovací praxe, čímž porušily § 2 odst. 4 správního řádu. Jelikož správní orgány své odchýlení řádně nezdůvodnily, městský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017 zrušil a žalovanému uložil tuto skutečnost napravit. V napadeném rozhodnutí žalovaný shledal, že důvodem odchýlení se od rozhodovací praxe byla skutečnost, že předmětné vozidlo žalobce nebylo způsobilé pro zápis do evidence vozidel taxislužby, když se jednalo o vozidlo nákladní (N) a dále, že v rozporu

se zákonem v něm byly přepravovány tři osoby, ačkoli vůz měl v technickém průkazu evidována pouze dvě sedadla.

53. Aby mohl městský soud řádně posoudit přiměřenost provedeného navýšení trestu oproti běžné rozhodovací praxi, musel se nejdříve zabývat otázkou výše trestů, který byly za stejné či obdobné přestupky, při existenci stejných či obdobných přitěžujících a polehčujících okolností, v rozhodné době žalovaným ukládány. Při této příležitosti soud poukazuje, že za přitěžující okolnost žalovaný považoval skutečnost, že vůz nebyl vybaven taxametrem, střešní svítlnou s označením TAXI a viditelně a čitelně umístěným jménem a příjmením přepravce (viz též str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí). Tyto přitěžující okolnosti představují okolnosti obvykle zvažované správními orgány při ukládání sankce za totožný přestupek. Existence polehčující okolnosti zjištěna nebyla. Žalovaný na straně 7 a 8 napadeného rozhodnutí popsal jednotnou rozhodovací praxi správního orgánu prvního stupně při ukládání pokut za obdobné přestupky, podle níž se pokuty pohybovaly v počátcích působení společnosti Uber v Praze ve výši kolem 20 000 Kč, avšak následně se zvyšovaly. Městský soud k této praxi zvyšujícího se ukládání pokut v případě porušování pravidel pro taxislužbu prostřednictvím aplikace Uber již v rozsudku ze dne 18. 5. 2020, č. j. 9 A 117/2018-49, uvedl, že *„je zcela legitimní a věcně odůvodněné, pokud v rámci zákonodárcem svěřeného správního uvážení dozorový orgán nejprve postihuje určitý nový typ porušení zákona mírnějšími sankcemi, zvláště v situacích, kdy není ještě ustáleno právní posouzení vytýkaného jednání. Jestliže však určitý fenomén nabírá na četnosti, a to přes již udělené sankce a uveřejněné právní závěry o jeho protiprávnosti, je zcela na místě, pokud dozorový orgán přistoupí k jeho přísnějšímu postihu.“*
54. Městskému soudu je z úřední činnosti známo, že tímto způsobem prvostupňový správní orgán skutečně postupoval a v rozhodné době činila výše obvykle ukládaných sankcí za obdobný přestupek částku kolem 70 000 Kč. Lze odkázat na řízení vedená u městského soudu za stejné či obdobné přestupky při existenci totožných přitěžujících okolností, např. sp. zn. 8 A 116/2017 (v této věci byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za stejný přestupek jako v nyní posuzované věci spáchaný dne 2. 11. 2016), na řízení sp. zn. 5 A 90/2017 (v této věci byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za shodný přestupek spáchaný v kombinaci s přestupkem podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě spáchaný dne 23. 9. 2016), na řízení sp. zn. 6 A 141/2017 (v této věci byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za shodný přestupek spáchaný v kombinaci s přestupkem podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě spáchaný dne 12. 10. 2016) či na řízení sp. zn. 14 A 123/2018 (žalobci byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za stejný přestupek spáchaný dne 22. 9. 2016). Ve dvou případech pak byla zdejším soudem pokuta uložena za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. w) ve výši 100 000 Kč zrušena z důvodu, že tato výše pokuty odpovídá sankcím ukládaným za dva přestupky nikoli za jeden (sp. zn. 5A 93/2017 a 8 A 115/2017). Z výše uvedeného lze dovodit, že v rozhodném období byla za spáchání deliktů dle § 35 odst. 2 písm. w) a § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě ukládána pokuta ve výši 70 000 až 100 000 Kč, přičemž přestupek podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě správní orgány hodnotily jako podstatně méně závažný (i výše horní hranice trestní sazby zde činila toliko 100 000 Kč oproti 500 000 Kč za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě). Naopak rozhodnutí ze dne 17. 5. 2017, č. j. 41/2017-190-TAXI/3, s uloženou pokutou 50 000 Kč, které žalobce předložil k důkazu při jednání před zdejším soudem, soud považuje za ojedinělé vykročení z obvyklé rozhodovací praxe.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

55. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci žalobce spáchal pouze jeden, byť závažnější přestupek, za předvídatelnou sankci ve smyslu ust. § 2 odst. 4 správního řádu lze považovat pokutu při dolní hranici uvedeného rozpětí, tedy kolem 70 000 Kč. Prvoinstanční správní orgán a žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 26. 6. 2017 žalobci uložily sankci ve výši 100 000 Kč, tedy ve výši cca 30 000 Kč vyšší než byla tehdy běžná rozhodovací praxe, přičemž toto odchýlení žalovaný následně, v odůvodnění napadeného rozhodnutí, zdůvodnil tím, že žalobce k přepravě používal vozidlo, které nejenže nebylo evidováno v evidenci vozidel taxislužby, ale s ohledem na své technické určení ani evidováno být nemohlo, a navíc v něm přepravoval větší počet osob než je deklarovaný počet sedadel. Městský soud je stejného závěru jako žalovaný, že právě uvedená skutečnost, která má bezprostřední vliv na samotnou možnost provozování služeb taxislužby nejen z právního, ale i z technického hlediska, provedené odchýlení se od běžné rozhodovací praxe zcela odůvodňuje.
56. Soud si je vědom, že ke snížení uložené sankce žalovaný přistoupil pouze z důvodu změny právní úpravy zákona o silniční přepravě, kdy novelou provedenou zákonem č. 304/2017 Sb., s účinností od 4. 10. 2017, došlo ke snížení horní hranice trestní sazby za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě na 350 000 Kč. Výše žalovaným uložené pokuty tak stále představuje 20% horní hranice trestní sazby.
57. Stran námitky neuvedení příkladů rozhodnutí správních orgánů v obdobných věcech pro určení, zda žalovaný nevybočil z ustálené rozhodovací praxe, soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale její význam spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010 č. j. 1 Afs 58/2009-541, ze dne 4. 7. 2012 č. j. 6 Ads 129/2011-119, či ze dne 30. 10. 2014 č. j. 10 As 155/2014-33). Pokud nadto správní orgán dostatečně podrobně zdůvodní výši ukládané pokuty, není již povinen své závěry o výši sankce doplnit o specifikaci jiných skutkově shodných případů např. prostřednictvím uvedení spisových značek konkrétních řízení, jež se skutkově podobají, aby ilustroval, že uložená pokuta je přiměřená a nevybočuje ze správní praxe. Jednotlivé případy je třeba posuzovat individuálně a pokuty ukládané jiným přestupcům se mnohdy liší co do času spáchání, četnosti přestupků či přitěžujících a polehčujících okolností. Nelze tak přisvědčit žalobci, pokud naznačuje, že napadené rozhodnutí je nezdůvodněné, nepřezkoumatelné a je z tohoto postaveno na libovůli žalovaného.
58. Městský soud nepovažuje za chybné, ani pokud správní orgány při stanovení výše pokuty přihlédly jako k přitěžujícím okolnostem ke skutečnostem, které za určitých okolností mohou samy o sobě zakládat skutkovou podstatu samostatného přestupku. Konkrétně, že vozidlo žalobce nebylo jako vozidlo taxislužby označeno a vybaveno taxametrem.
59. Smyslem přitěžujících okolností je lépe posoudit společenskou škodlivost spáchaného přestupku. Správní orgán prvního stupně dostatečně vysvětlil, v čem dané okolnosti společenskou škodlivost zvyšují. Je rozdíl, pokud je taxislužba provozována vozidlem, které je plně vybaveno vším, co vozidlo taxislužby má mít a pouze (například nedopatřením) není evidováno, a tím, pokud je provozována neevidovaným vozidlem, které žádné vybavení vozidla taxislužby nemá. Důsledky pro spotřebitele a ztížení kontroly pro kontrolní orgány jsou v druhém případě vyšší. Proto je možné tyto okolnosti vzít v potaz jako okolnosti přitěžující. Tyto přitěžující okolnosti nebyly správními orgány inkorporovány do skutkových podstat přestupků, za které byl žalobce postižen. Námitka porušení zásady *nulla*

poena sine lege je tedy nepřipadná. Zmínka o ohrožení správného vedení účetnictví je pak jen poukazem na další možné dopady nezaevidování jízdy, ve kterém městský soud nespatřuje nic nezákonného.

60. Soud nicméně poukazuje na to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal se skutečností, že žalobce v krátkém časovém intervalu po provedené kontrole získal oprávnění řidiče taxislužby, ačkoli tuto skutečnost zmínil a ačkoli v jiných případech (srov. např. rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2019, č. j. 60/2018-190/TAXI/3) uvedenou skutečnost jako polehčující okolnost shledal.
61. Stran námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že při posouzení druhu a výměru trestu nesprávně aplikuje § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, i když má s ohledem na § 112 odst. 5 zákona o odpovědnosti za přestupky aplikovat pravidla pro určení druhu a výměry trestu uvedená v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky soud uvádí následující.
62. Podle § 112 odst. 5 zákona o odpovědnosti za přestupky bylo-li řízení o přestupku a řízení o dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, pravomocně skončeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, postupuje se při přezkumném řízení nebo novém řízení podle tohoto zákona. Toto přechodné ustanovení se vztahuje na nově prováděná řízení v důsledku mimořádných opravných prostředků či dozorčích prostředků (§ 99 až 102 zákona o odpovědnosti za přestupky). Toto ustanovení se navíc týká procesního postupu v řízení, nikoliv hmotněprávních zásad pro ukládání trestu.
63. Případnou aplikaci § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky je nicméně nutné posoudit z hlediska zásady zakotvené v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a na zákonné úrovni provedené odst. 3 ustanovení § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle tohoto ustanovení se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.
64. K posouzení větší výhodnosti právní úpravy pro určení druhu a výměry správního trestu se Nejvyšší správní soud v oblasti dopravních přestupků vyjádřil v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45 v odst. 21 uvedl, „*V právní úpravě trestů za přestupek, jehož se stěžovatel dopustil, nedošlo k podstatným změnám oproti právní úpravě účinné v době spáchání přestupku. Stěžovatel se porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za který mu byla uložena sankce podle § 125c odst. 5 písm. f) tohoto zákona. V obsahu těchto ustanovení zákona o silničním provozu k žádné změně nedošlo. Za změnu ve prospěch stěžovatele nelze považovat ani přepracování ustanovení o určení druhu a výměry sankce (nově „správního trestu“; viz § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky) a podrobnější vymezení kritérií pro uložení pokuty (§ 38 až § 40 téhož zákona).*“ Nakolik § 125e odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění do 30. 6. 2017 obsahoval totožné ustanovení ohledně způsobu určení výměry pokuty jako ustanovení § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, lze závěry z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc.
65. Na základě uvedeného soud konstatuje, že žalovaný postupoval správně, pokud ve věci aplikoval ust. § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě a nikoli ust. § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky.

66. Uvedené však neznamená, že při zvažování výměry sankce neměl žalovaný k osobním a majetkovým poměrům žalobce přihlédnout. Povinnost přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele dopadá na správní orgán i tehdy, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí, v takovém případě je správní orgán povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS). Jinými slovy, správní orgány se majetkovými poměry obviněného zabývat nemusí, pokud z jeho tvrzení, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39).
67. V rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„stěžovatel v rámci správního řízení nikdy neindikoval, že by u něj mohl být dán zvláštní důvod, aby správní orgány zjišťovaly jeho osobní a majetkové poměry při úvahách o výši sankce. Správní orgán, pakliže nemá žádné podstatné indicie o tom, že by pokuta mohla být pro pachatele likvidační, nemusí vždy provádět rozsáhlé zjišťování jeho osobních a majetkových poměrů, leda by snad byla výše pokuty sama o sobě tak značná, že by na první pohled mohla být likvidační pro většinu dotčených subjektů, nebo by to jednoznačně vyplývalo z jiných okolností správního řízení.“* (shodně viz i rozsudek městského soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 11 Af 47/2015-55, a rozsudek sp. zn. 6 A 101/2019).
68. Z judikatury správní soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2022, č. j. 2 As 292/2021-44) vyplývá, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový stav a právní stav v době vydání rozhodnutí. Tato zásada implicitně vyplývá ze správního řádu (§ 90 odst. 2, § 90 odst. 4 správního řádu, shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, č. 1786/2009 Sb. NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40). V citovaném rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[P]řihlédnutí k hospodářským výsledkům jako hledisku podstatnému pro určení výše pokuty není jednoznačné, pokud se řízení protahuje a hospodářské výsledky se výrazně proměnily. Zde je třeba přihlížet k obecným požadavkům na přiměřenost v ukládání sankcí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je třeba vždy zohlednit, zda pokuta s ohledem na majetkové poměry pachatele správního deliktu pro něj nebude likvidační (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS). To však neznamená, že by pokuta měla ztratit cokoli ze své účinnosti. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 133/2017-47 mimo jiné vyplývá: „Aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele“. Nejvyšší správní soud neshledal pochybení městského soudu ani žalovaného, neboť při určování výše pokuty bylo **přihlédnuto k aktuálním majetkovým poměrům stěžovatelky** a byla uložena taková výše pokuty, aby se vzhledem k ročnímu obratu stěžovatelky nejednalo o pokutu likvidační a zároveň šlo o citelný výdaj, který bude splňovat účel pokuty.“* (zvýraznění přidáno)
69. Z napadeného rozhodnutí a správního spisu vyplývá, že žalobce své majetkové poměry nedoložil. Správní orgány tak v souladu s výše uvedenou judikaturou byly oprávněny

odhadnout majetkové poměry žalobce. V napadeném rozhodnutí žalovaný hodnotil možný dopad sankce na majetkové poměry žalobce existující v době probíhajícího řízení před prvoinstančním správním orgánem, tedy v době druhé poloviny října 2016 až jara 2017. Takovéto posouzení možného likvidačního dopadu na žalobce soud považuje za nesprávné. Jak uvedeno v odstavci výše, z judikatury správních soudů vyplývá, že pokuta nesmí být likvidačním zásahem od majetkové sféry pachatele přestupku. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v lednu 2020, tedy tři roky po vydání prvoinstančního rozhodnutí. V mezidobí žalobce pozastavil své podnikání, což byla skutečnost žalovanému známá (v napadeném rozhodnutí sám uvedl, že žalobce již není fyzickou podnikající). Nelze bez dalšího předpokládat, že majetková situace žalobce se od doby spáchání přestupku do vydání napadeného rozhodnutí zůstala neměnná, a to ať již v důsledku ukončení podnikání či v důsledku jiných okolností. Pokud žalovaný své úvahy o dopadu sankce na majetkovou sféru žalobce za takové situace založil na posouzení skutečností existujících v letech 2016 až 2017, jen stěží mohl správně odhadnout, zda pokuta nemohla mít likvidační dopad do majetkové sféry žalobce v roce 2020, kdy ve věci vydal napadené rozhodnutí.

70. Správní úvaha žalované ohledně výše uložené pokuty je proto v rozporu se zákonem, což podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tato žalobní námitka je tedy důvodná.
71. S námitkou žalobce, že důvodem pro snížení pokuty měla být tvrzená nepřiměřená délka řízení, se městský soud neztotožnil. Je pravdou, že správní řád ve svém § 71 odst. 3 stanovuje lhůty pro vydání rozhodnutí, ovšem je nutné zdůraznit, že se jedná pouze o lhůty pořádkové, jejichž nedodržením není dotčeno žádné hmotné právo účastníka řízení. Ze stejného důvodu překročení lhůt a priori nemůže vést ke zmírnění sankce, která je stanovena s ohledem na okolnosti a závažnost konkrétního případu. V každém případě snížení sankce jako zvláštní způsob náhrady újmy za nepřiměřenou délku řízení není povinností orgánů veřejné moci, ale pouze možností (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2022, č. j. 10 As 338/2021-56, ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 374/2020-35). To nakonec vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ohledně trestněprávních postihů, na které poukazuje žalobce v žalobě (sp. zn. 30 Cdo 3300/2013). Skutečnost, že správní orgán nevydává rozhodnutí ve lhůtě předvídané § 71 odst. 3 správního řádu, sice nelze označit za správný postup, bez dalšího však nepůsobí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a nemusí být ani automaticky zohledněno při stanovení výše pokuty. Z žalobních námitek ani ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce proti nečinnosti žalovaného brojil prostředky, které mu zákon dává. Žalobce ani v průběhu tohoto řízení neuvedl, jak konkrétně se neúměrná délka řízení, resp. průtahy, projeví na zákonnosti přijatých správních rozhodnutí. Samotná délka správního řízení, bez konkrétní žalobcovy námitek, jak se délka řízení negativně projevila na jeho právech, nezakládá důvod ke zmírnění uložené výše trestu (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 374/2020 - 35 či ze dne 15. 2. 2023, č. j. 10 As 208/2000-76). K náhradě újmy za nepřiměřenou délku řízení jsou primárně určeny jiné nástroje nápravy (viz zákon č. 82/1998 Sb.).
72. Městský soud ani neshledal, že by napadeným rozhodnutím mělo být porušeno právo žalobce na spravedlivý proces podle čl. 6 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce kromě obecných odkazů tuto svou námitku nijak nekonkretizuje. Soud v každém případě dodává, že čl. 6 Úmluvy se na rozhodování před správními orgány vztahuje pouze velmi omezeně. Jeho garance se plně uplatňují až na řízení

před soudem. Podle čl. 6 Úmluvy má totiž každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem.

73. Vzhledem k tomu, že soud dospěl k důvodnosti námítky týkající se výše uložené pokuty, pročež rozhodnutí žalovaného zrušil, nezabýval se z důvodu nadbytečnosti návrhem na moderaci uložené pokuty.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

74. Z výše uvedených důvodů městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. zároveň rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
75. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení bude úkolem žalovaného znovu zhodnotit dopad uložené sankce do majetkové sféry žalobce, přičemž přihlédne k **aktuálním** majetkovým poměrům žalobce. V této souvislosti pak žalovaný znovu zhodnotí, zda a pokud ano, jaký vliv na výši uložené sankce má skutečnost, že žalobce v krátkém časovém intervalu po provedené kontrole získal oprávnění řidiče taxislužby. Přitom přihlédne k námitkám vzneseným k tomuto bodu žalobcem, zejména tedy jeho poukazem na standardní správní praxi vyplývající např. z rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2019, č. j. 60/2018-190/TAXI/3.
76. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, odměně za 3 úkony právní služby (§ 11 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu – žaloba a účast na jednání soudu dne 14. 6. 2023] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 9 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradě hotových výdajů za 3 úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celkem jde tedy o částku 10 200 Kč. Právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH, a proto se částka dále zvyšuje o hodnotu příslušné sazby (2 142 Kč). Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce celkem 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s.). Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na niž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s. Kasační stížnost se podává ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. června 2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu